

ring paa dette Sted, hvor jeg har opholdt mig i nogen Tid, er, at Afstilligt af det, som herom er ansøgt i Motiverne, ikke er rigtigt. Jeg skal ikke gaae ind paa de mange forskjellige Betragtninger, der ere gjorte gjældende over forskjellige Ting, der staae i Forbindelse med dette Spørgsmaal, men der er dog et Par Punkter, som jeg skal omtale. Det er gjort stærkt gjældende, navnlig af den ærede Kultusminister igaar, at denne Bane vil forføre Veien fra Jylland til Kjøbenhavn. Jeg skal herved gjøre opmærksom paa, at dette kun kan siges om den Deel af den jydsk Befolkning, som boer paa Strækningen et Par Mile sønden for Aarhus til Fredericia, thi de, der hore nærmere ved Aarhus og norden for Aarhus, ville den største Deel af Aaret tage med Dampskib fra Aarhus til Kjøbenhavn. Denne Fordeel vil altsaa kun komme en ringe Deel af Jyllands Befolkning tilgode, da selv en Deel af dem, der hore sønden for Aarhus, ville foretrække at gaae søværts fra Aarhus fremfor at tage Veien over Thyen. — Den ærede Indenrigsminister søgte med Hensyn til dette Punkt at henlede Opmærksomheden paa, at vi her vilde gjøre Noget, som et tydsk Blad har syntes om. Det var nu ganske mærkeligt at høre; thi man mener jo ellers, at der er for stor Kjærlighed til at lytte til, hvad der siges fra Thyden, for stor Kjærlighed hos Regjeringen til at see formeget til Thyden; her advarer man os mod at see til Thyden. Dernæst gjorde den ærede Kultusminister opmærksom paa, at de ærede jydsk Stude havde en kortere Bei til Kjøbenhavn ad denne Jernbane. Uagtet han sagde „de ærede“, antager jeg, han meente de flirbenede Stude. Jeg skal herved bemærke, at naar man veed, hvad jeg troer vil slaae til, at der fra Nørrejylland omtrent gaaer 20 ærede jydsk Stude sydpaa, naar der kun gaaer 1 til Kjøbenhavn, saa vil man see, hvor lidet den ærede Kultusministers Pittning om de ærede jydsk Stude har at betyde, thi han faaer kun een æret Stud til Kjøbenhavn, naar der gaaer thve ærede Stude sydpaa. Dersom man nu af Omhu for disse ærede Bøfener vil gjøre Noget for at forføre Veien, skulde man ikke tage denne Bane, thi den har kun Betydning for en saa ringe Deel, medens det for de Øvriges Bedkommende ikke

faaer nogen Indflydelse, hvor kort Veien bliver til Kjøbenhavn. Det er af de Grunde, der tage sig overordentlig smukt ud i en Forhandling, og naar det bliver sagt med selvessfuld Stemme, synes der at ligge Noget i det, hvori man siden opdager, at der ikke ligger Noget. — Partikulaire Interesser fralagde ogsaa den ærede Kultusminister sig; jeg antager, at jeg ogsaa kan fralægge mig saadanne, thi jeg har ikke Noget, hvorfor man kunde sige om mig, at jeg havde partikulaire Interesser for Midbelfart og Snoghøi; den Vebredelse kan man altsaa ikke rette imod mig. — Jeg skal endnu gjøre opmærksom paa, at man ogsaa maae huske paa, at den forførte Bei mod Thy fører Slesvig noget nærmere til os, og hos dem, som lægge saa stor Vægt paa, at vi maae holde paa Slesvig, og at vi maae gjøre saa Meget som muligt for at holde Slesvig sammen med Kongeriget — vi maae holde paa den saakaldte Fællesforfatning, blandt Andet for at holde Slesvig og Kongeriget sammen — klinger det forunderligt, at man ved Siden deraf ikke tager Hensyn til, om Veien bliver noget kortere til Slesvig, men tager Hensyn til Nørrejylland i Stedet derfor. Hensynet til Slesvig mener jeg fuldstændig vil veie op imod Advarslene imod Thykland.

Efter Alt, hvad der nu er sagt i Sagen, skal jeg til Slutning kun httre mig over det Spørgsmaal, som navnlig af den ærede Kultusminister og ogsaa af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts Bdie Valgkreds (Riebe) saa stærkt er blevet fremhævet, nemlig Spørgsmaalet om at stemme mod Lovens Overgang til anden Behandling. Jeg forstaaer virkelig ikke, hvorledes de to ærede Herrer ere komne til i saa høie Toner at udtale sig mod en saadan Beslutning. Dersom et Fleertal af Thinget er enig med sig selv om ikke at ville vedtage denne Lov, seer jeg ikke, hvad der skulde forsvare denne Majoritet, naar den sagde: Vi ville anvende Rigsdagens Tid og Kræfter paa at behandle den, sørend vi forkaste den. Jeg synes, at vi have saa mange, saa vigtige og omfangsrige Sager liggende til Behandling i den korte Tid, vi have, at det vilde være uforfvarligt, dersom der var en Majoritet — hvad jeg ikke veed, om der er — som med sig selv var sikker paa, at den